

Diak

Linda Lempiö

Jannika Mertanen

Diakonia-ammattikorkeakoulu

Sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto

Sosionomi (AMK) + diakonian virkakelpoisuus

Opinnäytetyö, 2018

”KAIKKI UUSI ON KIVAA”

Perhetapahtumien kehittäminen varhaisnuoria kuulemalla

TIIVISTELMÄ

Linda Lempiö & Jannika Mertanen
”KAIKKI UUSI ON KIVAA” – Perhetapahtumien kehittäminen varhaisnuoria kuulemalla
43 s., 4 liitettä
Marraskuu, 2018
Diakonia-ammattikorkeakoulu
Sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto
Sosionomi (AMK) + diakonian virkakelpoisuus

Opinnäytetyön tavoitteena on kehittää Malmin seurakunnan perhetapahtumia siten, että varhaisnuoret viihtyisivät niissä paremmin. Työssä on tuotu varhaisnuorten ääni kuuluviin haastattelujen kautta. Tämän lisäksi varhaisnuorten vanhempia kuultiin.

Toteutimme tutkimuksen laadullisena eli kvalitatiivisena tutkimuksena. Malmin seurakunta toimi yhteistyökumppanimme. Kartoituksen kohderyhmänä olivat Malmin seurakunnan kerhojen varhaisnuoret. Toteutimme haastattelut teemahaastatteluina kahdessa Malmin seurakunnan alueen kerhossa huhtikuussa 2018. Tutkimukseemme osallistui yhteensä 11 varhaisnuorta, jotka olivat iältään 7–13-vuotiaita. Teemahaastattelujen lisäksi loimme lasten vanhemmille verkkokyselyn. Verkkokyselyyn vastasi kuusi aikuista.

Tutkimustuloksissa ilmeni eroavaisuuksia kerhojen välillä. Erot ilmenevät erityisesti haastateltujen kiinnostuksen kohteiden erilaisuudessa. Eroavaisuudet johtuvat siitä, että haastatellut ovat eri-ikäisiä. Tutkimustuloksissa on havaittavissa myös paljon yhtäläisyyksiä kerhojen väliltä. Haastatellut pitivät erilaisia kilpailuja mukavina ja eläinten läsnäolon tärkeys korostui molemmissa haastatteluissa.

Asiasanat: diakonia, kirkon nuorisotyö, perhetapahtuma, varhaisnuori

ABSTRACT

Linda Lempiö & Jannika Mertanen

"ALL NEW IS FUN" – Development of family events through listening to the preadolescents.

43 p., 4 appendices

November, 2018

Diaconia University of Applied Sciences

Bachelor of Social Services.

Degree Programme in Social Services, Option in Diaconal Work.

The purpose of this thesis is to develop the family activities and events of the congregation of Malmi, in order to make the preadolescents to take part more willingly and to enjoy the activities more. The aim was to get the preadolescents' voice to be heard through interviews. In addition, also the experiences of their parents were studied in the process.

The study was qualitative and it was executed in co-operation with Malmi congregation. Target group of the research were the preadolescents of the Malmi congregation's playgroups. The interviews were conducted as theme interviews in two of the playgroups in the Malmi congregation area in April 2018. All together eleven children and pre-teens participated in the study and the age of the participants varied from seven to thirteen. In addition to the theme interviews, an online survey was created for the children's parents. The survey resulted in six recipients.

Many differences between the playgroups occurred in the results, especially when it comes to the interviewees' interests. The differences that are noted in the results were mainly because of the reason that the interviewees were of various ages. On the other hand, there were also several similarities among the playgroups in the study results. The participants experienced different competitions as compelling and the importance of the presence of animals was highlighted in the interviews.

Keywords: diaconal, church youth work, family event, preadolescent

SISÄLLYS

1 JOHDANTO	2
2 MALMIN SEURAKUNTA	5
2.1 Perhetapahtumat Malmin seurakunnassa.....	6
3 VARHAISNUORUUS	9
3.1 Varhaisnuoruuden määrittelyä	9
3.2 Varhaisnuoren elinpiiri	10
4 PERHE	13
4.1 Perheinstituutio	13
4.2 Perhe nuoren näkökulmasta	14
5 TUTKIMUKSEN TOTEUTUS	16
5.1 Haastattelujen valmistelu	16
5.2 Aineiston analysointi	18
6 TUTKIMUKSEN TULOKSET	19
6.1 Taustatietoa vastanneista	19
6.2 Keskeiset teemat	20
6.3 Ensimmäinen kerho	21
6.4 Toinen kerho	25
6.5 Varhaisnuorten kehitysehdotukset	28
6.6 Verkkokysely.....	29
6.7 Verkkokyselyssä nousseet kehitysehdotukset	32
7 POHDINTA JA ARVIOINTI	33
7.1 Työn tavoitteen toteutumisen arviointi.....	33
7.2 Eettisyyden ja luotettavuuden tarkastelu.....	34
7.3 Ammatillinen kasvu	35
LÄHTEET	37
LIITE 1 Haastattelukysymykset.....	40
LIITE 2 Haastattelulupahakemus	41
LIITE 3 Tutkimuslupahakemus.....	42
LIITE 4 Verkkokysely vanhemmille	43

1 JOHDANTO

Nuoruus ja nuorten kiinnostuksenkohteet muuttuvat jatkuvasti ajan kuluessa. Tällä hetkellä käydään keskustelua lapsuuden lyhenemisestä. Nuoruuteen pyritään herkästi entistä aiemmin, mikä johtuu lapsista itsestään, mutta myös yhteiskunnan heille asettamista paineista. Aiemmin ainoastaan nuorten ja aikuisten ongelmina pidetyt asiat ovat nyt myös varhaisnuorten ongelmia. Varhaisnuoret ovat lapsia ja heidän tulee saada kasvaa nuoruuteen omassa tahdissaan. Toiset etenevät nuoruuteen toisia aiemmin, mikä luo ikäluokalle haasteita. On tärkeää, että varhaisnuorella on turvallinen elinpiiri, jossa on mahdollista olla lapsi kun siltä tuntuu.

Varhaisnuoruus jaetaan yleensä ikävuosiin 11–14. Juuri tämä ikäluokka kokee vaikuttamismahdollisuutensa vähäisiksi. Vain joka kymmenes varhaisnuori kokee voivansa vaikuttaa siihen, millaista toimintaa heille järjestetään. Nuorisotyö on yksi keskeisimpiä areenoja, joissa nuorten osallisuus voi toteutua. Osallistuminen on inhimillinen, moraalinen ja demokraattinen oikeus, velvollisuus ja voimavara. Osallisuutta on se, että lapset ja nuoret saavat itse suunnitella toimintaa. (Yeung 2002, 77, 84.) Varhaisnuoret tulevat kirkkoon kokemaan jotain jännää ja kivaa, minkä tulee olla työn kehittämisen lähtökohtana. (Pietilä 1997, 170.)

Lasten vaikuttamismahdollisuuksia on pyritty parantamaan muun muassa Lapsi- ja perhepalveluiden muutosohjelman (LAPE) sekä Lapsivaikutusten arvioinnin (LAVA) avulla. Lapsi- ja perhepalveluiden muutosohjelmalla pyritään vähentämään lasten, nuorten ja perheiden eriarvoisuutta. Muutosohjelmaa johtavat Sosiaali- ja terveysministeriö sekä Opetus- ja kulttuuriministeriö. Seurakunnille LAPE on kutsu yhteistyöhön, perhekeskusten ja yhteisen toiminnan suunnitteluun. Muutosohjelman tarkoituksena on saada perheille tukea ajoissa, mikä liittyy vahvasti myös diakoniaan. (Lapsi- ja perhepalveluiden muutosohjelma.)

Lapsivaikutusten arvioinnissa (LAVA) korostetaan sitä, että lasten ja nuorten äänet on huomioitava kaikessa kirkon päätöksenteossa. LAVA on menetelmä, jolla toimintaa ja päätöksentekoa punnitaan lasten edun näkökulmasta ja toimintaa kehitetään sen perusteella. Lapsivaikutusten arviointi edistää ja vahvistaa lasten ja nuorten oikeuksia, osallisuutta ja vaikuttamismahdollisuuksia. Lapsivaikutusten arviointia tehdään monissa seurakunnissa ja se on parhaimmillaan osa seurakunnan normaalia päätöksentekoprosessia. (Lapsivaikutusten arviointi LAVA.)

Opinnäytetyömme on tutkimuksellinen kehittämishanke, joka on tehty yhteistyössä Malmin seurakunnan kanssa. Opinnäytetyön tavoitteena on kehittää seurakunnan perhetapahtumia siten, että varhaisnuoret viihtyisivät niissä paremmin. Tutkimuskysymys on, miten Malmin seurakunta voisi kehittää perhetapahtumia. Työn aihe on ajankohtainen ja aiheen tutkimukselle on tarvetta myös kirkon ulkopuolella. Malmin seurakunnassa on havaittu, että varhaisnuoria on vaikeaa tavoittaa. Tämä näkyy erityisesti perhetapahtumissa, joissa tekemistä löytyy lähinnä pienille lapsille. Seurakunnassa halutaan kuulla ja osallistaa varhaisnuoria, jotta heille olisi mahdollista tarjota mielekästä ohjelmaa perhetapahtumien yhteydessä.

Opinnäytetyön aineisto koostuu varhaisnuorten haastatteluista. Haastattelimme opinnäytetyötämme varten yhteensä 11 varhaisnuorta, jotka olivat iältään 7–13-vuotiaita. Haastattelut toteutettiin teemahaastatteluina kahdessa Malmin seurakunnan varhaisnuorten kerhossa keväällä 2018. Kerhoissa toteutettujen haastatteluiden lisäksi teimme kyselyn kerholaisten vanhemmille, joten osa aineistosta tarjoaa myös vanhempien näkökulman perhetapahtumien kehittämiseen. Työmme pääaineisto koostuu kuitenkin varhaisnuorten haastatteluista.

Käytämme opinnäytetyössämme kohderyhmästä käsitteitä varhaisnuoret, lapset ja kouluikäiset. Emme käytä varhaisnuorista termiä nuoret, sillä se ei ole perusteltua. Koska työmme on tehty yhteistyössä seurakunnan kanssa, käytämme samaa termistöä, jota seurakunnat käyttävät. Kirkon työntekijöiden keskuudessa varhaisnuorista käytetään termiä varhaisnuoret, mutta tätä termiä ei käytetä varhaisnuorten kanssa työskennellessä. Esimerkiksi varhaisnuorten kerhoissa

varhaisnuorista puhutaan lapsina tai kouluikäisinä. Tämä on perusteltua, sillä varhaisnuori terminä on puhekielessä kankea. Varhaisnuoria vältetään kutsumasta nuoriksi, sillä he ovat edelleen lapsia eikä nuoruuteen ole kiire siirtyä. Varhaisnuoret eivät ole pelkästään lapsia, mutta he kaipaavat edelleen lapsen kaltaisesta huomiota ja kohtaamista. (Jansa 2010, 267.)

Tuomme tässä työssä esille diakonisen ulottuvuuden kohtaamisen muodossa. Kohtaaminen on tärkeä osa kasvua. Erityisesti ne varhaisnuoret, jotka eivät ole enää omasta mielestään lapsia, kaipaavat kohtaamista nimenomaan aikuisilta. Perhetapahtumissa kohdataan erilaisia varhaisnuoria, mikä tulee ottaa huomioon tapahtumia kehittäessä. Osa varhaisnuorista kokee olevansa edelleen lapsia, osa ei. Haastavaa perhetapahtumissa on kohdata nimenomaan niitä varhaisnuoria, jotka eivät koe enää olevansa lapsia. Huomionarvoista on myös muiden kuin varhaisnuorten kohtaaminen, sillä perhetapahtumissa koko perhe tulisi kohdata parhaalla mahdollisella tavalla.

2 MALMIN SEURAKUNTA

Opinnäytetyö on toteutettu yhteistyössä Malmin seurakunnan kanssa. Malmin seurakunta on Etelä-Suomen suurin seurakunta ja siihen kuuluu kuusi kirkkoa; Malmin, Jakomäen, Pihlajanmäen, Puistolan, Tapanilan ja Viikin kirkko. Kirkkojen lisäksi erilaista toimintaa löytyy myös Tapulin ja Siltämäen seurakuntakodeilta sekä Pukinmäen Portista. Malmin seurakunta on Suomen toiseksi suurin seurakunta Jyväskylän seurakunnan jälkeen. Vuonna 2017 Malmin seurakuntaan kuului 53 463 jäsentä. Työntekijöitä Malmin seurakunnalla oli vuoden 2017 tilaston mukaan 121 henkilöä. (Malmin seurakunta 2017.)

Malmin seurakunnan alue on laaja ja siihen kuuluu hyvin erilaisia asuinalueita. Lapsia ja nuoria on alueella paljon, minkä vuoksi seurakunnan toiminnan on oltava monipuolista ja sitä on järjestettävä riittävästi. Lisäksi Malmin seurakunnan alue on monikulttuurinen, mikä tulee ottaa huomioon toimintaa suunniteltaessa. Yhteistyö eri kirkkojen ja uskonnollisten yhteisöjen kanssa on tärkeää.

Malmin seurakunnan diakoniatyöntekijöiden tiimissä työskentelee 14 työntekijää, joista 12 on diakoniatyöntekijöitä, yksi työskentelee raha-asiainneuvonnan projektissa ja yksi on diakoniatyön johtaja. (Malmin seurakunta 2017.)

Malmin seurakunnan nuorisotyön tiimissä työskentelee yhteensä 15 työntekijää, joista nuorisotyönohjaajia on 13 henkilöä, yksi nuorisomuusikko ja yksi kasvatuksen johtaja. Nuorisotyön tiimi työskentelee muun muassa Malmin seurakunnan tiloissa, leirikeskuksissa ja erinäisissä tapahtumissa. Nuorisotyön tärkein lähtökohta on nuorten kanssa vietettävä aika. (Malmin seurakunta 2017.)

Malmin seurakunnassa kasvatuksen ala on haasteiden edessä, mikä johtuu työntekijöiden ja tilojen vähentymisestä. Leikkaukset eivät saa heikentää varhaisnuorille tarjottavaa toimintaa. Kerhot vaikuttavat olevan suosittuja Malmin seurakunnan alueella ja seurakunnassa onkin huomioitava, että lapsilla on yhtäläiset mahdollisuudet osallistua kerhoihin ja muuhun varhaisnuorille tarjottuun toimintaan asuinpaikasta huolimatta. (Malmin seurakunta 2017.)

2.1 Perhetapahtumat Malmin seurakunnassa

Kaksi Malmin seurakunnan nuorisotyöntekijää kertoivat, että Malmin seurakunta on järjestänyt perhetapahtumia jo useita vuosia. Perhetapahtumia järjestetään alueittain yhdestä kahteen kertaa vuodessa Malmin seurakunnan alueen kuudella kirkolla. Tapahtumilla ei ole yhtenäistä kaavaa, vaan jokainen kirkko suunnittelee ja toteuttaa tapahtuman itsenäisesti haluamallaan tavalla. Kirkkojen perhetapahtumiin kuuluu usein perhemessu ja muuta perheille suunnattua ohjelmaa, kuten yhteisruokailua, erilaisia myyntipisteitä ja askartelua.

Perhetapahtumat eivät välttämättä kannu nimeä perhetapahtuma, vaan tapahtumat voidaan nimetä hyvin monella eri tavalla. Viikin kirkko on toteuttanut perheille suunnattuja tapahtumia monella eri nimellä. Viikissä on järjestetty muun muassa Päivä Maalla- tapahtuma ja laskiaistapahtuma. Monet Malmin seurakunnan tapahtumista toteutetaan yhdessä alueen muiden toimijoiden kanssa, jolloin perhetapahtuma laajentuu luonnollisesti myös kirkon tilojen ulkopuolelle. Jakomäessä syksyn 2018 tapahtumaa on markkinoitu nimenomaan perhetapahtuma-nimityksellä. Tähänkin tapahtumaan kuuluu perhemessu, jota ennen on tarjolla yhteisruokailu, kasvomaalausta ja taikurin esitys.

Malmin seurakunnan perhetapahtumat keräävät vuosittain kokoon joukon erilaisia perheitä nauttimaan seurakunnan järjestämistä tapahtumista. Perhetapahtumien tarkoitus on tarjota alueen ihmisille erilaisia aktiviteetteja ja kokemuksia sekä osallistaa ihmisiä kirkon toimintaan. Perhetapahtumissa diakonia on läsnä. Tapahtumissa diakoninen työote välittyy erityisesti kohtaamisen muodossa. Perhetapahtumissa kohdataan hyvin eri-ikäisiä henkilöitä vanhuksista lapsiin. Olisi tärkeää, että tapahtumissa olisi mukana diakoniatyöntekijöitä, jotta perheiden kysymyksille olisi aikaa kaiken muun toiminnan keskellä.

Seurakunnan työntekijä on lapselle kohtaaja ja aikuinen tuki. Työntekijä tekee työtä persoonallaan. Diakoniassa kaikki lähtee kohtaamisesta. Kohtaaminen luo perustan mihin tahansa kanssakäymiseen. Kohtaamisella voidaan rakentaa tai

rikkoa, kohtaaminen voi vahvistaa tai haavoittaa. Kohtaaminen ei ole yksinkertaista ja pinnallista tapaamista, vaan monikerroksista kasvokkain asettumista toisen ihmisen kanssa. Jokainen kohtaaminen on erilainen, sillä jokainen kohdettava ihminen on erilainen. Hyvä kohtaaminen edellyttää nöyryyttä, rohkeutta, sydämellä näkemistä ja älykkyyden käyttämistä. Lapsen kohtaaminen on erityistä, vaikka siinä pätee pitkälti samat ehdot kuin muissakin kohtaamisissa. Aikuisen vastuulla on kohtaamisissa se, ettei lapsen turvallisuus järky. Aikuisen tulee viestittää, että häntä kiinnostaa, mitä lapselle kuuluu. Kiinnostuksen tulee lähteä huolenpidosta, ei uteliaisuudesta käsin. Lasta kohdatessa aikuisen tulee vahvistaa lapsen persoonaa, ei muokata sitä. Aikuiselta vaaditaan ennen kaikkea aikuisuutta. (Mattila 2011, 15–17, 24–25.)

Jotta työ nuorten parissa on mahdollisimman hedelmällistä, on työntekijän oltava empaattinen ja helposti lähestyttävä. Empatialla tarkoitetaan eläytymistä toisen ihmisen tunteisiin ja se on tiiviisti sidoksissa roolinottoon. Roolinottoa pidetään avaimena kaikkeen eettiseen toimintaan, koska se avaa silmät näkemään asiat toisen ihmisen näkökulmasta. Empatia ja roolinotto liittyvät eettiseen osaamiseen, joka on osa sosiaalialan työntekijöiden ammatillista asiantuntijuutta. Eettisiä lähestymistapoja yhdistää näkemys siitä, että toisen ihmisen edun huomioiminen on oikein. Jotta ammattilainen osaa huomioida asiakkaan edun, tämän tulee tunnistaa asiakkaan erityispiirteet, tarpeet, oikeudet ja velvollisuudet. Tämä edellyttää ennen kaikkea taitoa asettua toisen ihmisen asemaan ja tarkastella asioita hänen näkökulmastaan. (Juujärvi, Myyry & Pesso 2007, 10, 80–82.)

Lapsidiakonia liittyy seurakunnissa lasten ja nuorten kanssa tehtävään työhön. Lapsidiakonia nousee diakonian perustehtävästä, joka on hädän ääripään etsiminen ja siellä toimiminen. Lapsidiakonian tavoitteena on lievittää lapsen hätää näkemällä lapsi, vähentämällä turvattomuutta, lisäämällä huolenpitoa ja vahvistamalla sekä puolustamalla lapsen persoonaa. Lapsidiakonian periaate on, että lapsi on nähtävä ennen kaikkea lapsena, ei hädästä käsin. Lapsen näkeminen edellyttää läsnäoloa, vakavasti ottamista ja tilan antamista. Lapsidiakonian periaatteita ovat lapsilähtöisyys, ennakoiminen ja varhainen puuttuminen, turvallisen arjen keskeisyys ja matala kynnys. Lasten hätään reagoidaan liian usein

vasta kun on aivan pakko. Lapsidiakoniassa lasten turvattomuuteen pyritään reagoimaan ajoissa. Lapsidiakonian tavoitteena on siirtää keskipiste vanhemmista lapseen. Vanhemmuutta pyritään vahvistamaan, mutta ensisijainen toiminnan kohde ovat lapset. (Mattila 2003, 8–18, 56–57.)

3 VARHAISNUORUUS

3.1 Varhaisnuoruuden määrittelyä

Varhaisnuori-käsitteen määrittelemisen ei ole yksinkertaista. Ylipäättään nuoruuden rajaaminen tiettyihin ikävuosiin on mahdotonta yksilöllisten ja kulttuuristen erojen vuoksi. Nuoruus on ollut erilaista eri aikoina ja eri paikoissa. (Aaltonen, Ojanen, Vihunen & Vilen 2003, 29.) Varhaisnuoruus on kiinnostava ajanjakso, sillä se sijoittuu lapsuuden ja nuoruuden väliin. Tänä aikana nuori kokee paljon muutoksia, niin fyysisiä kuin psyykkisiäkin. Varhaisnuoret eivät ole enää lapsia, mutta kaipaavat huomiota ja kohtaamista lasten tavoin.

Varhaisnuoruus jaetaan yleensä ikävuosiin 11–14. Varhaisnuoruutta seuraa keskinuoruus (15–18 v.) ja myöhäisnuoruus (19–25 v.). Varhaisnuoruuden alkaminen liittyy puberteetin eli fyysisten muutosten alkamiseen. Tästä ajasta puhutaan arkikielessä murrosikä. (Nurmiranta, Leppämäki & Horppu 2009, 72.) Puberteetti alkaa nuorilla entistä aiemmin samalla kun nuoruus jatkuu pidempään. Nuoruusajan piteneminen johtuu siitä, että työelämään siirrytään aiempaa myöhemmin, yleensä opintojen venymisen vuoksi. (Aaltonen ym. 2003, 13.)

Varhaisnuoruudessa suurin nuoren kokema muutos liittyy fyysisiin muutoksiin. Psykososiaalisella alueella nuori kapinoi vanhempia ja muita auktoriteetteja vastaan, kun samaan aikaan ystävyys-suhteiden merkitys kasvaa. (Nurmiranta ym. 2009, 72.) Nuoruutta ei voida määritellä tarkasti, sillä jokainen nuori kehittyy omaa aikaansa (Aaltonen ym. 2003, 18). Tämä näkyy erityisesti varhaisnuoruudessa. 11–14-vuotiaat eivät ole yhtenäinen joukko niin kehitysvaiheiltaan kuin kiinnostuksen kohteiltaan. Ero 11-vuotiaan ja 14-vuotiaan välillä voi olla valtava. (Hakkarainen & Vappula 2015, 10.)

Varhaisnuoruus on haavoittuvaa aikaa, jolloin nuori kehittyy fyysisesti, psyykkisesti, kognitiivisesti ja sosiaalisesti (Aaltonen ym. 2003, 18). Varhaisnuoruudessa minäkuva monipuolistuu ja nuori kiinnittää huomiota siihen millainen on esi-

merkiksi fyysisesti ja sosiaalisesti. Nuori miettii, millainen hän on ympäristön mielestä ja millainen hän haluaisi olla. Psykologi Erik H. Eriksonin psykososiaalisen kehitysteorian mukaan nuoruuden kehitystehtävänä on identiteetin muodostuminen. Identiteetin muodostuminen vaatii eheytymistä kokonaisuudeksi sekä jäsentymistä aikaan ja ympäristöön. (Nurmiranta ym. 2009, 76.) Nuoruudessa lapsuuden minä joutuu koetukselle, kun nuori kehittää persoonallisuuttaan (Aaltonen ym. 2003, 74).

Kouluikäinen on arka itseä koskevassa kritiikissä. Sosiaaliset paineet ovat valtavat ja se näkyy haluna kuulua ryhmään. Varhaisnuoruudessa sosiaaliset taidot kehittyvät enemmän kuin missään muussa ikävaiheessa. Tämän lisäksi moraalinen ajattelu kehittyy erityisesti ystävyys-suhteiden kautta. Varhaisnuoruudessa lapsi kokee tiettyjä kriisejä. Tällaisena on esimerkiksi irrottautuminen vanhemmista. Irrottautuminen on hidas ja kivulias prosessi, jossa nuori luopuu tunnetasolla vanhempien huolenpidosta ja ajatusmaailmasta. Samalla nuori luopuu lapsenomaisista toiveista ja odotuksistaan. Hiljalleen itsenäistyminen on surutyötä, joka saa aikaan yleensä yhteenottoja kotona ja lähentää nuoren väljä ystäviin. (Nurmiranta ym. 2009, 63–65, 77.)

3.2 Varhaisnuoren elinpiiri

Varhaisnuori viettää aikaansa pääosin kolmessa sosiaalisessa ympäristössä: perheessä, kavereiden seurassa sekä koulussa (Nurmi, Ahonen, Lyytinen, Lyytinen, Pulkkinen & Ruoppala 2015, 148). Näiden kahden lisäksi koululla on suuri merkitys nuoren elämässä. Koti ja koulu luovat nuorelle turvallisen ympäristön, mutta enenevässä määrin nuoren maailmaan vaikuttaa itse luotu sosiaalinen ympäristö, joka koostuu kavereista. Koti, koulu ja yksityinen elämänpiiri tukevat nuoren älyllistä, sosioemotionaalista ja moraalista kehitystä. Näihin voi kuitenkin sisältyä myös uhkaavia tekijöitä. (Pulkkinen 2002, 14.) Nuori on aina itse myös toimijana ympäristössä eli ympäristö ei vaikuta nuoreen yksisuuntaisesti (Aaltonen ym. 2003, 20).

Varhaisnuoruudessa kaverien merkitys kasvaa. Kavereiden voidaan todeta vaikuttavan vanhempia enemmän nuoren persoonallisuuteen ja yhteiskuntaan jäsentymiseen. (Rönkä, Viheräkoski, Lintsilä & Poikkeus 2002, 65.) Ystävien puuttuminen nähdään tasapainoisen kehityksen riskitekijänä, sillä ystävyys tukee itsetunnon kehitystä ja hyvinvointia. Ulkopuoliseksi jääminen tuntuu yhtä vahvasti kuin fyysinen kipu. (Nurmi ym. 2015, 139.)

Varhaisnuoruudessa käsitys ystävyydestä muuttuu. Lapsuudessa ystävyys oli yhdessä tekemistä, mutta 11–12-vuotiaan elämässä sillä on jo syvempi merkitys. Ystävyys-suhteista tulee vastavuoroisia ja niihin kuuluu vaikeuksien jakaminen, emotionaalinen tuki ja luottamus. Ystävyys-suhteet muuttuvat myös pysyvämmiksi ja ystävyyteen asenoidutaan omistavasti. Ystävyys-suhteissa on havaittavissa eroja sukupuolten välillä. Poikien kaverisuhteet pyörivät tekemisen ympärillä, kun taas tyttöjen emotionaalisen tuen ympärillä. Pojat myös viettävät aikaansa yleensä isommissa kaveripiireissä, kun tytöt jakavat aikansa muutama ystävän kanssa. (Nurmiranta ym. 2009, 65, 87.)

Kouluikäinen harrastaa paljon. Koulun ja kodin ohella harrastuksilla on nuorta kasvattava vaikutus. Lisäksi harrastukset antavat aineksia nuoren arvomaailman rakentamiseen. (Aaltonen ym. 2003, 206.) Vanhemmat pyrkivät tarjoamaan nuorelle kehittäviä harrastuksia. Harrastuksessa nuori oppii monenlaisia taitoja, esimerkiksi vastuunkantamista. Osa harrastuksista saattaa asettaa nuorelle suorituspaineita. Tämä näkyy erityisesti urheiluharrastuksissa. (Kukkasniemi & Kukkasniemi 2002, 171–173.)

10–14-vuotiaista 61 prosenttia kertoo kuuluvansa johonkin järjestöön, seuraan tai kerhoon (Hakkarainen & Vappula 2015, 79). Vuonna 2011 Helsingissä tutkittiin nuorten vapaa-aikaa ja harrastuksia. Tutkimus paljasti nuorten kiinnostuksenkohteita, joissa erityisesti ruudulla tapahtuvat toiminnot ovat kasvattaneet suosiotaan. Lähes kaikki suomalaisnuoret kuuntelevat musiikkia. Luovissa harrastuksissa suosiotaan ovat kasvattaneet valokuvaus ja populaarimusiikin soittaminen ja kuunteleminen. (Keskinen & Nyholm 2012, 156.)

Lisääntyvästä itsenäisyydestä huolimatta varhaisnuori tarvitsee paljon rakkautta ja ohjausta vanhemmiltaan. Perheen parissa vietetty aika edistää lapsen hyvinvointia ja suotuisaa kehitystä. Varhaisnuoren suhde aikuisiin ylipäättään muuttuu. Toisaalta nuori kaipaa läheisyyttä ja hellyyttä, mutta toisaalta hän vartioi yksityisyyttään. Nuori alkaa nähdä vanhempansa tavallisina, erehtyväisinä ihmisinä ja aikuiset saattavat tuntua ajatuksineen vanhanaikaisilta. (Nurmiranta ym. 2009, 66–67, 86.) Nuori tarvitsee vanhemmiltaan edelleen perushuoltoa, kuten ruokaa ja rahaa, mutta myös neuvoja, ohjausta ja tukea. Näiden lisäksi tärkeää on yhdessäolo ja se, että vanhemmat ovat kotona saatavilla ja turvana.

Huoltajien on tuettava nuoren kasvua ja kehitystä niin, että nuori saa rakkautta, ymmärrystä, turvaa ja hellyyttä. Nuorelle on syytä antaa myös tilaa itsenäistyä. (Aaltonen ym. 2003, 16.) Vanhempien suhtautuminen nuoren pyrkimyksiin on tärkeää ja tämä näkyy rohkaisuna. On tärkeää, että vanhemmat seuraavat lapsen koulunkäyntiä ja harrastuksia ja kannustavat niissä. (Kronqvist & Pulkkinen 2007, 145.) Nuoren elämään turvaa ja järjestystä tuo säännölliset rutiinit, kuten ruokailu. Vanhempien kanssa syntyvät riidat liittyvät usein kysymyksiin vapauksista ja rajoista. (Nurmiranta ym. 2009, 72.) Ideaalitilanne on, että vanhemmat toimivat ankkureina nuorelle muuttuvassa sosiaalisessa ympäristössä.

4 PERHE

4.1 Perheinstituutio

Tilastokeskuksen mukaan perhe määritellään enintään kahden perättäisen sukupolven muodostamaksi yksiköksi, jossa henkilöt asuvat samassa asuntokunnassa. Perheen muodostavat yhdessä asuvat avio- tai avoliitossa olevat tai parisuhteensa rekisteröineet henkilöt ja heidän lapsensa, jompikumpi vanhemmista lapsineen tai avio- tai avopuolisot tai parisuhteensa rekisteröineet henkilöt, joilla ei ole lapsia. Muunlaiselle perustalle rakentuvaa yhdessä asumisen yksikköä ei yleensä kutsuta perheeksi. (Perhe, Tilastokeskus.)

Perhe on muuttunut ja sen määrittelemisen on entistä hankalampaa. Perhe on yhteiskunnan perusyksikkö. (Vilen, Vihunen, Vartiainen, Siven, Neuvonen & Kurhinen 2013, 54.) Perheeseen liittyvät mielikuvat, ideologiat, elämänjärjestelyt, yhteiskuntapolitiikka, vastuu, hoiva, huolenpito ja velvoitteet (Rönkkö & Rytönen 2010, 15). Perhe voidaan määritellä rakenteellisesti (jäsenien summa), asumismuotona (yhteisessä taloudessa asuvat) tai funktionaalisesti (tehtävien ja keskinäisten suhteiden mukaan) (Pessi & Pöyhönen 2010, 13). Perheen tunnusmerkkejä ovat yhdessä asuminen ja taloudellinen yhteys. Perhe voidaan nähdä myös jälkeläisten tuottamisen yksikkönä ja niistä huolehtijana. Perhe on talous-, kommunikaatio-, valta-, tunne- ja tukisysteemi. (Vilen ym. 2013, 55, 67.)

Perheiden moninaisuus ja niiden kirjo on laaja. Suomessa yleisimmät perhemuodot ovat ydinperhe, uusperhe ja yksinhuoltajaperhe (Vilen ym. 2013, 55). Lapsiperhe on tilastoissa perhe, jossa on vähintään yksi alle 18-vuotias lapsi. Lapsiperheiden määrät ovat olleet tasaisessa laskussa, mutta avoparien lapsiperheet ovat lisääntyneet, samoin kuin yksinhuoltajavanhemman lapsiperheet. Uusperhe-käsite vakiintui vasta 1990-luvulla, vaikka uusperheitä on aina ollut. Uusperhe on perhe, jossa alle 18-vuotias lapsi on vain toisen puolison lapsi. (Aaltonen ym. 2003, 190, 198.) Suurperhe koostuu vanhemmista ja vähintään kolmesta lapsesta. Sen sijaan laajennettu perhe tai kolmen sukupolven perhe

koostuu vanhempien ja lasten lisäksi muistakin sukuun kuuluvista henkilöistä. Perheistä mainittakoon vielä sateenkaariperheet, jotka ovat syntyneet muun kuin heteroseksuaalisen parisuhteen ympärille, sekä apilaperheet. (Rönkkö & Rytönen 2010, 15.)

Perheiden lapsiluku on Suomessa pienentynyt, mikä on muuttanut lasten asemaa perheissä. Pienen perheen ongelma on sen haavoittuvuus. Esimerkiksi kuoleman tai sairauden kohdatessa kaikki perheen väliset suhteet muuttuvat. Vanhemmat eivät ole koskaan aiemmin hoitaneet lapsiaan yhtä tiiviisti kuin nyt. Lasten saama huomio on ennennäkemätön. (Taskinen 1997, 21.) Perheissä lasten hoito ja kotityöt ovat edelleen pitkälti naisten vastuulla, vaikka hekin ovat työelämässä miesten tavoin. Perheet ovat entistä vähemmän tekemisissä sukulaisten kanssa, mikä saa aikaan sen, että perheen tuki on usein perheen ulkopuolista tukea. (Vilen ym. 2013, 61–62.) Yleisimmät perheiden kohtaamat ongelmat ovat erot, päihteidenkäyttö, riidat ja väkivalta, työttömyys, syrjäytyminen sekä köyhyys (Taskinen 1997, 22).

Suomalaiset arvostavat perheitä, mutta se ei näy ajankäytössä. Perheen merkitys ajankäyttöä säätelevänä yksikkönä on vähentynyt, kun työkeskeisyys on kasvanut. Huolestuttavaa on, että vanhempien työkeskeisyys näkyy erityisesti lapsiperheiden arjessa. Pienten lasten vanhemmat ovat usein juuri uransa huipulla. Samaan aikaan kun olisi keskityttävä perhe-elämään, moni haluaisi panostaa myös uraansa. Sitoutuminen sekä työhön että perheeseen on tyypillistä. Perheen ja työn yhdistäminen koettelee miehiä ja naisia samassa määrin. Työ häiritsee pikemminkin perhe-elämää kuin toisinpäin. Perheissä yhdessäolon määrää ei voi korvata laadulla. (Kinnunen & Mauno 2002, 99–103.)

4.2 Perhe nuoren näkökulmasta

Mikä Ikä -tutkimuksessa nuorilta kysyttiin, mikä heille on tärkeää. 12-vuotiaista 92 prosenttia mainitsi perheen, 13-vuotiasta 86 prosenttia. Perhe on ehdottomasti tärkeä instituutio nuorille. (Aaltonen ym. 2003, 108.) Perhe on aina lapsen mukana tavalla tai toisella, myös kodin seinien ulkopuolella. Perheen merkitys

lapselle muuttuu lapsen kehityksen ajan. Tämä näkyy erityisesti reviirin laajenemisena. Parhaimmillaan perhe luo lapselle ja nuorelle turvallisuuden tunteen. Hyvä perhe edistää lapsen tervettä kasvua. Perhe tukee ja suojaa lasta ja vastaa tämän huollosta. Toimivassa perheessä lapsi oppii puolustamaan, lohduttamaan ja kannustamaan toisia. (Cacciatore 2010, 7–13.)

Nuorten mukaan perheen kanssa opitaan käytöstapoja sekä yhteistoiminta- ja kommunikaatitaitoja. Perheen tärkein tehtävä nuorten mielestä on arvomaailman ja perinteiden välittäminen sekä erilaisten arvostusten opettaminen. Perheessä opitaan vastuuta, toisista huolehtimista, sosiaalisuutta, joustavuutta ja läheisten ja ympäristön arvostamista. Perheet opettavat myös kohtaamaan vastoinkäymisiä. Omassa perheessä nuori oppii elämään yhteisössä. Perheen tulisi olla ennen kaikkea paikka, jossa nuori voi luottaa siihen, että saa turvaa ja rakkautta. (Aaltonen ym. 2003, 101.)

Nuoren ja vanhempien suhteen laatu vaikuttaa merkittävästi nuoren hyvinvointiin. Jokaisessa perheessä syntyy ajoittain konflikteja vanhempien ja nuoren välillä. Konflikteilla on kaksi merkitystä. Toisaalta ne edistävät nuoren itsenäisyyden ja identiteetin kehittymistä ja toisaalta taas kertovat muille perheenjäsenille nuoren muuttuvista tarpeista ja odotuksista. Perheessä äidin ja tyttären suhde on usein tiivis, mutta eripuraisempi kuin äidin ja pojan välinen suhde. Isillä on tyttäriinsä usein etäiset välit. Poikien ja isien suhteet ovat toverillisuutta ja toimintaan painottuvia. Yleisesti ottaen perhe viettää yhdessä vähemmän aikaa kuin aiemmin ja nuoret päättävät itse kuinka paljon aikaa viettävät vanhempiensa kanssa. (Kronqvist & Pulkkinen 2007, 182–83.)

Perhe luo nuorelle hengähdystauon kaverien kanssa olemiselle ja antaa paikan rauhoittua. Parhaassa tapauksessa nuori tuntee itsensä kotona tärkeäksi ja rauhalliseksi. Vanhempien seurassa nuori on myös vähemmän hermostunut, hämmentynyt ja turhautunut, mikäli perheessä ei ole suuria ongelmia. Nuori haluaa vanhemmilta ja kavereilta erilaisia asioita. Virikkeiden sijaan vanhemmilta kaivataan tunteiden vastaanottamista, tasapainottamista ja ylipäättään läsnäoloa. (Rönkä ym. 2002, 54–55.)

5 TUTKIMUKSEN TOTEUTUS

5.1 Haastattelujen valmistelu

Opinnäytetyömme tarkoituksena on kartoittaa sitä, miten Malmin seurakunnan perhetapahtumia voisi kehittää siten, että varhaisnuoret viihtyisivät tapahtumissa entistä paremmin. Tarkoituksena on auttaa Malmin seurakuntaa luomaan perhetapahtumia, joissa olisi mielekästä tekemistä myös varhaisnuorille. Vain haastateltavien varhaisnuorten kautta voimme tehdä johtopäätöksiä siitä, mitä varhaisnuoret toivovat tapahtumilta. Työ nojaakin vahvasti lasten ääneen, ja sen haluamme tuoda tällä kartoituksella esiin. Tuomme kuitenkin myös lasten huoltajien ääntä kuuluviin. Tuotimme seurakunnan toiveesta verkkokyselyn, jonka linkkiä Malmin seurakunnan nuorisotyöntekijät ovat jakaneet lasten vanhemmille.

Opinnäytetyö toteutettiin pääosin kvalitatiivisena eli laadullisena tutkimuksena. Opinnäytetyö on pääosin laadullinen, mutta siihen sisältyy myös kysely. Havainnointi ja haastattelu ovat kvalitatiivisen menetelmähaastattelun tutkimuksen keskiössä. Haastateltavat saivat kertoa hyvin vapaamuotoisesti ajatuksistaan ja kokemuksistaan, kuitenkin meidän tutkijoiden etukäteen laatimien kysymysten puitteissa. (Kvalitatiivinen tutkimus.)

Päätimme käyttää opinnäytetyössämme aineistonkeruumenetelmänä ryhmässä toteutettuja teemahaastatteluja. Menetelmä sopi hyvin ikäryhmäämme ajatellen. Teemahaastattelua käytetään silloin, kun halutaan tutkia jotain tiettyä asiaa, josta ei tiedetä kovinkaan paljoa. Vastausten tulokset perustuvat haastateltavan henkilökohtaiseen kokemukseen, joten teemahaastatteluissa ei ole mahdollista tietää ennalta, millaisia vastaukset tulevat olemaan. Teemahaastatteluilla tarkoitetaan avoimen haastattelun ja paperisen lomakehaastattelun välimuotoa. Haastattelumuoto on helppo valita silloin, kun haastateltavat ovat samassa tilanteessa. (Kylmä & Juvakka, 2007, 16.)

Käytimme toisena menetelmänä kyselyä. Toteutimme varhaisnuorten huoltajille verkkokyselyn SurveyMonkey-nimisellä verkkokyselypalvelulla.

Laadimme teemahaastattelurungon sen perusteella, mitä Malmin seurakunta halusi kartoituksellamme saada selville. (LIITE1) Pohdimme, millaisia kysymyksiä voimme kohderyhmällemme esittää, jotta ne olisivat tarpeeksi selkeitä ja ymmärrettäviä, sekä vastaisivat tutkittavaan asiaan. Tarkoitus oli suorittaa haastattelut siten, ettei haastateltavilta kysytä liian vaikeita kysymyksiä, jotta saisimme relevantteja vastauksia. Haastateltavien aika oli rajallinen kerhotoiminnan vuoksi, joten pyrimme esittämään mahdollisimman selkeitä kysymyksiä, joihin ei ollut liian vaikea vastata. Taustalla oli se, että halusimme saada monipuolista ja merkityksellistä aineistoa. Saimme neuvoja Malmin seurakunnan nuorisotyöntekijöiltä kysymysten asetteluun ja laatimiseen.

Toteutimme teemahaastattelut huhtikuussa 2018 kahdessa Malmin seurakunnan järjestämässä kerhossa. Kerhojen lapset olivat iältään seitsemästä ikävuodesta kolmeentoista ikävuoteen. Toisen kerhon osallistujat olivat iältään 7–10-vuotiaita, kun taas toisen kerhon osallistujat olivat 11–13-vuotiaita. Teemahaastattelut toteutettiin yhden kerhokerran lomassa, joten erillistä aikaa haastatteluille ei tarvinnut varata. Haastattelimme yhteensä 11 varhaisnuorta ja lasta, joista kolme oli poikia ja kahdeksan tyttöjä.

Haastateltavat valikoituivat siten, että saimme Malmin seurakunnan työntekijöiltä seurakunnan alueen kerho-ohjaajien yhteystiedot. Olimme yhteydessä sähköpostitse näihin kerho-ohjaajiin. Aikataulullisesti sopiviksi kerhoiksi osoittautui kaksi kerhoa. Tätä kautta haastateltavamme valikoituivat. Lähetimme kerholaisien vanhemmille jaetun haastattelulupahakemuksen kerho-ohjaajille sähköpostitse. (LIITE3) Kerho-ohjaajat välittivät lupahakemuksen paperisena varhaisnuorten huoltajille.

Sovimme etukäteen kerho-ohjaajien kanssa, että toteutamme haastattelut kerhokerran aikana. Haastatteluihin ei näin ollen tarvinnut varata erikseen aikaa. Haimme tutkimuslupaa Malmin seurakunnan kasvatuksen johtajalta, joka

myönsi meille luvan teemahaastattelujen suorittamiseen kahdessa alueen kerhossa. (LIITE 4)

5.2 Aineiston analysointi

Haastatteluaineiston tallentamisessa käytimme ääninauhuria. Päädyimme siihen, ettemme kirjoita minkäänlaisia huomioita ylös haastattelun aikana, jotta haastateltavilla säilyisi kokemus, että olemme aidosti kiinnostuneita heidän vastauksistaan.

Aloitimme aineiston analysoinnin litteroimalla haastattelut. Litteroinnilla tarkoitetaan nauhoitetun puheen purkamista kirjallisesti, jolloin teksti saadaan helpommin analysoitavaan muotoon. Litterointi on hyvä keino käsitellä aineistoa selkeämmin ja yksityiskohtaisemmin. (Ruusuvuori, Nikander & Hyvärinen 2010, 14). Pyrimme toteuttamaan litteroinnin kattavasti emmekä jättäneet haastatteluaineistosta mitään kohtia litteroimatta.

Litteroimamme haastatteluaineiston kokonaiskesto oli 52 minuuttia ja materiaalista syntyi yhdeksän tekstisivua litteroitua tekstiä. Litteroinnin jälkeen perehdyimme yksityiskohtaisesti saamaamme aineistoon. Aloitimme aineiston analysoinnin hyödyntämällä kysymysrunkoa, joka oli molemmissa haastatteluissa sama. Ryhmittelimme aineiston teemarunkomme mukaisesti ja pyrimme luokittelemaan haastatteluvastaukset teemojen mukaisesti. Lisäksi pyrimme kiteyttämään työhömmme tutkimuksen kannalta keskeisimmän annin kerätystä materiaalista.

6 TUTKIMUKSEN TULOKSET

6.1 Taustatietoa vastanneista

Opinnäytetyön haastatteluaineisto koostuu yhdentoista haastatellun lapsen ja varhaisnuoren antamasta haastattelusta. Tutkimukseen osallistuneet haastatellut olivat iältään 7–13-vuotiaita tyttöjä ja poikia. Heistä jokainen osallistui seurakunnan kerhotoimintaan. Osa haastatelluista oli käynyt seurakunnan kerhoissa vuosia, kun taas osa heistä oli osallistunut vasta muutamalle kerhokerralle. Haastateltavat asuivat Malmin seurakunnan alueella ja suuri osa oli toisilleen jo entuudestaan tuttuja. Haastatelluista yhdeksällä yhdestätoista oli yksi tai useampi pikkusisar.

Molempien kerhojen haastatteluissa kävi ilmi, että lapset ja varhaisnuoret toivoivat selvästi enemmän yhteistä aikaa perheen parissa. Perheen kanssa vietetty aika merkitsi selkeästi haastatelluille erityisen paljon ja se nousikin haastattelukysymysten lomassa esiin useammin kuin ystävien kanssa vietetty aika.

Aineistosta kävi ilmi, että haastateltavat toivoivat enemmän yhteistä tekemistä perheen parissa. Nykyään perheiden aikataulut saattavat mennä paljon ristiin esimerkiksi vuorotyön yleistyttyä. Myös lasten harrastukset vievät paljon aikaa, mikä on tietysti pois perheen yhteisestä ajasta. Yhteisen ajan viettäminen parantaa perheen keskinäistä dynamiikkaa ja on siten erityisen tärkeää niin lapsille kuin vanhemmillekin. (Yhteistä aikaa etsimässä.)

Suurin osa haastatelluista oli tietoisia siitä, että heidän seurakuntansa järjestää perhetapahtumia. Haastatteluryhmässä, jossa oli 7–10-vuotiaita lapsia, jokainen oli kuullut perhetapahtumia järjestettävän ja heistä yhtä lukuun ottamatta kaikki olivat osallistuneet vähintään kerran johonkin seurakunnan perhetapahtumaan. 11–13-vuotiaiden haastatteluryhmästä kolme kuudesta oli kuullut seurakunnan järjestävän perhetapahtumia ja he olivat myös osallistuneet perhetapahtumiin useamman kerran. Haastatellut kertoivat saaneensa tiedon perhetapahtumasta

joko vanhemmilta, kerhonohjaajalta, partionohjaajalta tai leikkipuiston työntekijältä. Vanhemmat haastatellut kertoivat myös lukeneensa perhetapahtumista mainostauluista lähellä Viikin kirkkoa. Jokainen haastateltava oli osallistunut perhetapahtumiin poikkeuksetta vanhempien tai vanhemman ja mahdollisten sisarusten kanssa. Yhdellä haastatelluista oli myös sukulaisia mukana ja yksi osallistui tapahtumaan vanhempien lisäksi partion kanssa.

6.2 Keskeiset teemat

Opinnäytetyömme pääteemat olivat perhe, vapaa-aika, perhetapahtuma ja kerho. Perhe-teema keskittyi varhaisnuorten omaan kokemukseen perheestä, sen jäsenistä ja perheen yhteisestä ajasta. Eräs haastateltu varhaisnuori totesi perheestään näin

Mulla on ärsyttävä pikkusisko ja sitten mulla on äiti ja isä ja meidän suvussa on silleen, että kaikki saman maalaiset ovat siskoja ja veljiä. Siks meillä on tuhansia siskoja ja veljiä.

Vapaa-aika-teema keskittyi varhaisnuorten henkilökohtaiseen vapaa-aikaan ja siihen, miten ja missä seurassa he vapaa-aikaansa useimmiten viettivät. Haastatellut viettivät vapaa-aikaansa mielellään ulkona ystävien kanssa ja se näkyi useamman haastatellun vastauksessa.

Tykkään olla ulkona ja sitten joskus mennä kaupungille ja leikkiä pikkuveljen kanssa ja pelata pleikkaa.

Kolmantena käsiteltävänä teemana olivat perhetapahtumat. Teema käsittelee menneitä ja tulevia perhetapahtumia, sitä mistä varhaisnuoret pitivät tapahtumissa ja mistä eivät, sekä niiden kehittämistä tulevaisuudessa.

Mä tahtoisin, että siellä olisi joku kykykilpailu, jossa ei olisi niin paljoa väkeä.

Suuri osa haastatelluista oli tietoisia seurakunnan perhetapahtumista ja hyviä kehitysideoita löytyi monipuolisesti.

Kerho-teemassa käsiteltiin sitä, kuinka kauan haastatellut olivat olleet kyseisessä kerhossa, olivatko he olleet aiemmin jossain toisessa kerhossa ja sitä, mikä kerhossa on heidän mielestään parasta.

Mun mielestä ehkä kaikki, paitsi sellaset mitä ollaan tehty jo aikaisempina vuosina. Kaikki uusi on kivaa.

6.3 Ensimmäinen kerho

Ensimmäinen haastattelu toteutettiin Malmin seurakunnan askartelukerhossa. Haastateltavat olivat iältään hieman nuorempia toiseen kerhoon verrattuna. Haastattelimme kerhossa viittä lasta, jotka olivat iältään seitsemästä vuodesta kymmeneen ikävuoteen.

Ennen haastattelun alkua pääsimme osallistumaan kerhon avaushetkeen. Seisoimme yhdessä ringissä ja lapset esittelivät itsensä meille. Jokainen sai kertoa jonkin Raamatun sanan, minkä jälkeen kerhon ohjaaja ohjeisti kerhokerran tehtävän. Siirryimme luvan saaneiden haastateltavien kanssa erilliseen pöytään, mutta toteutimme teemahaastattelun kuitenkin askartelun lomassa. Kerroimme haastateltaville, että nauhoitamme haastattelun, jotta saamme kerättyä mahdollisimman luotettavaa tietoa. Painotimme haastateltaville, että nauhoitettava haastatteluaineisto on tarkoitettu sellaisenaan ainoastaan meille kartoituksen tekijöille eikä sitä näin ollen pääse kukaan ulkopuolinen kuulemaan. Haastateltavat pääsivät tekemään mieleistään puuhaa eikä haastattelu tuntunut siltä, että olisimme vieneet aikaa joltain muulta.

Aloitimme haastattelun käymällä yksitellen teemahaastattelurungon kysymyksiä läpi. Sovimme, että jokainen vastaa kysymykseen vuorollaan, mutta se osoittautui haastavaksi lasten iän takia. Näin ollen oli järkevintä antaa lasten kertoa mahdollisia ajatuksiaan silloin kun ne mieleen juolahtivat. Tämä tapahtui kuitenkin

kin niin, että jokainen sai kertoa rauhassa oman kokemuksensa. Jouduimme välillä rajaamaan keskustelua takaisin aiheeseen, mutta onnistuimme mielestämme saamaan hyvää haastatteluaineistoa.

Haastattelun alussa kävimme haastattelurungon mukaan läpi sitä, kuinka kauan haastateltavat ovat käyneet kyseisessä kerhossa ja olivatko he olleet aiemmin jossain toisessa seurakunnan kerhossa. (LIITE1) Haastateltavista kolme oli kerptomansa mukaan käynyt muissa seurakunnan kerhoissa. Kerhoissa aiemmin käyneet kuitenkin pohtivat, oliko edellinen kerho sittenkään ollut seurakunnan järjestämä. Hetkellisen keskustelun jälkeen haastateltavat päätyivät yhteistuumiin siihen lopputulokseen, että kerhot olivat olleet seurakunnan järjestämiä. Yksi haastateltavista oli ollut aiemmin urheilukerhossa, joka ei ollut seurakunnan järjestämä. Yksi taas ei ollut aiemmin käynyt muissa kerhoissa.

Haastateltavat olivat olleet kerhossa hyvin vaihtelevan aikaa. Osa kerholaisista oli käynyt kerhoa vasta neljä kertaa, kun taas toiset olivat käyneet kerhossa jo useita vuosia.

Seuraavaksi keskustelu kääntyi luontevasti siihen, mikä oli kerhossa parasta. Suurin osa haastateltavista oli sitä mieltä, että kerhon ohjaaja lukeutui kerhon tärkeimpiin asioihin. Myös kavereiden läsnäolo kerhossa oli haastateltaville tärkeää. He pitivät kaiken uuden askartelua mukavana, kun taas jo aiemmilla kerhokerroilla tehdyt askartelut eivät tuntuneet mielisiltä.

Haastattelussa siirryttiin seuraavaksi keskustelemaan perheistä. Painotimme sitä, ettei perheenjäsenten nimiä tarvinnut kertoa. Haastateltavista neljällä viidestä oli nuorempia sisaruksia. Osa haastateltavista oli maahanmuuttajataustaisista perheistä ja keskustelu kääntyi siihen, kuinka heidän kulttuurissaan samasta maasta tulevat ovat kaikki siskoja ja veljiä keskenään. Saimme aikaan mukavaa keskustelua siitä, kuinka suuri rikkaus onkaan, että on suuri perhe ympärillä. Yhdellä haastateltavista ei ollut sisaruksia lainkaan, vaan hän asui kahden äitinsä kanssa.

Perheiden kokoonpanoista siirryimme keskustelemaan siitä, onko perheellä yhteisiä harrastuksia. Yksi haastateltavista kertoi pelanneensa koko lapsuutensa jalkapalloa ja tykkää pelata sitä vieläkin isänsä kanssa. Osa haastateltavista totesi, että he pelaavat yhdessä perheen kanssa ja käyvät retkillä. Osalla ei ollut perheen kanssa yhteisiä harrastuksia.

Käänsimme seuraavaksi keskustelun siihen, mitä lapset haluaisivat tehdä yhdessä perheen kanssa. Kaksi haastateltavista ilmaisi halunsa lähteä yhdessä perheen kanssa ulkomaille. Ohjasimme heitä pohtimaan, löytyisikö Suomesta jotain sellaista, mitä he haluaisivat tehdä tai kokea yhdessä perheen kanssa.

Mä oon viimeksi käynyt mun perheen kanssa ulkomailla kun mä olin mun äitin vatsassa.

Eräs haastateltava toivoi pääsevänsä äidin ja isän kanssa uimarannalle ja mökille, jotta pääsisi kalastamaan ja katselemaan kotieläimiä. Myös lautapelien pelaaminen olisi haastateltavien mielestä mieluisaa yhdessä tekemistä.

Seuraavaksi kysyimme haastateltavilta, olivatko he tietoisia siitä, että heidän seurakuntansa järjestää perhetapahtumia. Haastateltavat vastasivat kaikki yhteen ääneen myöntävästi. Kysyimme heiltä, tietävätkö he mitä tapahtumasanalla tarkoitetaan. Haastateltavat vastasivat jälleen yhteen ääneen tietävänsä.

Kysyimme haastateltavilta, mistä he olivat kuulleet seurakunnan järjestämistä perhetapahtumista. Haastateltavat vastasivat kuulleensa perhetapahtumista partion ohjaajalta, askartelukerhon ohjaajalta, vanhemmilta ja leikkipuistosta. Haastateltavista neljä viidestä oli osallistunut aiemmin seurakunnan perhetapahtumiin.

Siirryimme keskustelemaan siitä, kenen kanssa haastateltavat olivat osallistuneet perhetapahtumiin. Neljästä aiemmin tapahtumiin osallistuneesta kaksi kertoi osallistuneensa vanhempien ja nuorempien sisarusten kanssa tapahtumaan. Eräs haastateltavista kertoi osallistuneensa tapahtumaan yhdessä äidin ja par-

tion kanssa, kun taas toinen haastateltava kertoi osallistuneensa tapahtumaan kahdestaan isänsä kanssa.

Seuraavaksi keskustelimme siitä, mitä lapset tykkäävät tehdä vapaa-ajallaan. Kolme haastateltavaa ilmaisi innostuksensa pyöräilyyn, yksi kertoi viettävänsä mielellään aikaa perheen kanssa voimistellen ja leikkien. Eräs kertoi nukkuvansa mielellään vapaa-ajalla.

Liittyen edelliseen kysymykseen pohdimme, oliko tekemislistassa jotain sellaista, jota haastateltavat tykkäisivät tehdä seurakunnan perhetapahtumassa. Haastateltavat pohtivat yhdessä, että kilpailut ovat heidän mielestään kivoja ja esimerkiksi pyöräkilpailu voisi olla heidän mielestään hauskaa. Haastateltavat ilmaisivat myös innostuksensa askarteluun.

Haastateltavat kertoivat viihtyvänsä ulkona, esimerkiksi alueen puistoissa ja eläintilalla. Myös pyöräily nousi tässäkin kysymyksessä monella haastateltavalla esiin. Osa haastateltavista kertoi, että viettäessään aikaa sisällä he katsovat sarjoja ja elokuvia Netflixin kautta.

Kysyimme haastateltavilta, mitä sellaista he haluaisivat päästä kokemaan, mitä eivät olleet vielä kokeneet. Haastateltavat kertoivat, että he ovat kiinnostuneita seinäkiipeilystä, seikkailupuistoista, laskettelusta ja voimistelusta.

Lopuksi päästiin opinnäytetyömme tärkeimpään kysymykseen, jossa kysyimme haastateltavilta, mitä seurakunnan perhetapahtumassa tulisi olla, jotta he viihtyisivät niissä. Osa haastateltavista toivoi tapahtumissa olevan samoja asioita kuin aiemminkin. Myös kykykilpailua, jossa jokainen voisi esittää jonkin oman erityiskykynsä, toivottiin. Leivontakoju, jossa voitaisiin leipoa ja laittaa ruokaa yhdessä nousi useammalla haastateltavalla esiin. Hattarakoju sai myös paljon kannatusta haastateltavien keskuudessa. Haastateltavat pitivät myös erilaisia arvontoja tärkeänä osana perhetapahtumia. Kauneudenhoito- ja kynsihoitopajaa toivottiin. Kasvomaalaukset ja eriväriset kasvoihin laitettavat glitterit saivat myös nuorempien haastateltavien osalta kannatusta. Osa haastateltavista toivoi laulukilpailua, kun taas eräs toivoi jonkinlaista kiipeilyseinää, jossa voisi harjoi-

tella kiipeilytekniikoita. Eläinten tärkeys osana perhetapahtumia nousi vahvasti haastattelun aikana esiin ja eräs haastateltava ehdottikin eläinmessuja. Tapahtumissa varhaisnuoret halusivat nähdä erityisesti hevosia.

Viimeisenä kysymyksenä kysyimme haastateltavilta, oliko heillä vielä muita kehitysehdotuksia ja sellaista, mistä he eivät olleet pitäneet aiemmissa seurakunnan perhetapahtumissa. Haastateltavat olivat melko tyytyväisiä aiempiin tapahtumiin, mutta nostivat esiin sen, että edellisestä tapahtumasta oli heidän mukaansa puuttunut kahvio, jota he pitivät tärkeänä osana tapahtumaa. Myös taidokuri, joka ei ollut antanut ilmapalloja kaikille halukkaille, keräsi negatiivisia kommentteja kahdelta haastateltavalta. Päätimme haastattelun kiittämällä haastateltavia ja osallistumalla askartelukerhon loppuhetkeen.

6.4 Toinen kerho

Toteutimme toisen haastattelumme Viikin alueen kokkikerhossa. Haastateltavat olivat iältään 11–13-vuotiaita viides- ja kuudesluokkalaisia. Haastatteluun osallistui kuusi varhaisnuorta, kolme tyttöä ja kolme poikaa. Näin ollen saimme näkökulmaa perhetapahtumista molempien sukupuolten edustajilta. Ohjasimme kerhon ohjaajan kanssa haastateltavat erilliseen huoneeseen haastattelua varten, jotta keskittyminen haastatteluun onnistui paremmin. Istuimme varhaisnuorten kanssa pitkän pöydän ympärillä ja kysyimme heidän mielipidettään siitä, kuinka he toivoivat haastattelun etenevän. Haastateltavat toivoivat, että he voisivat vastata haastattelukysymyksiin järjestyksessä vuorotellen, joten näin toimittiin.

Kerroimme haastattelun alussa, mitä olemme tutkimassa ja miksi. Varhaisnuoret suhtautuivat haastatteluun positiivisesti.

Aloitimme haastattelun kysymällä, kuinka kauan varhaisnuoret olivat käyneet kyseisessä kerhossa ja olivatko he olleet aiemmin jossain toisessa seurakunnan kerhossa. Neljä haastateltavaa oli käynyt kerhossa kerhokauden alusta

saakka, kun taas kaksi haastateltavista oli aloittanut kerhon vasta myöhemmin. Kukaan haastateltavista ei maininnut olleensa aiemmin muissa seurakunnan kerhoissa.

Seuraavaksi siirryimme keskustelemaan siitä, mikä kokkikerhossa on varhaisnuorten mielestä mukavinta. Haastateltavat mielsivät kerhon ehdottomaksi parhaaksi puoleksi kokkaamisen ja valmistetun ruoan syömisen. Haastateltavat nostivat esiin myös sen, että on mukavaa, kun kerhokerralla leikitään yleensä myös joku leikki. Myös se, että kännyköiden käyttö kerhon aikana oli sallittua, keräsi kehuja varhaisnuorilta.

Kolmannessa haastattelukysymyksessä selvitimme sitä, keitä haastateltavien perheisiin kuuluu. Muistutimme heitä siitä, että perheenjäsenten nimiä ei tarvitse kertoa. Viidellä haastateltavalla oli nuorempia sisaruksia ja perheeseen kuului niin äiti kuin isäkin. Pikkusisarukset olivat iältään kolmesta ikävuodesta kahdeksaan ikävuoteen. Yksi haastateltavista asui kahdestaan äidin kanssa.

Seuraavaksi keskustelimme siitä, onko varhaisnuorilla yhteisiä harrastuksia perheen kanssa. Kaksi haastateltavista mainitsi, ettei yhteisiä harrastuksia ollut. Kaksi haastateltavaa kertoi, että he käyvät syksyllä keräämässä sieniä yhdessä perheen kanssa. Eräs haastateltavista kertoi, että hän käy veljensä kanssa pyöräilemässä säännöllisesti. Eräs mainitsi käyvänsä isänsä kanssa yhdessä lenkkeilemässä.

Siirryimme keskustelemaan siitä, mitä varhaisnuoret haluaisivat tehdä yhdessä perheensä kanssa. Kolmella haastateltavalla ei noussut kysymyksestä mitään mieleen. Yksi haastateltavista kertoi haluavansa teltailemaan perheensä kanssa. Yksi varhaisnuorista kertoi, että olisi mukavaa pitää perheen yhteinen päivä tai mennä esimerkiksi yhdessä perheen kanssa seurakunnan leirille. Erään haastateltavan toiveena taas oli, että perhe pelaisi PlayStationia useammin hänen kanssaan.

Kysyimme haastateltavilta, olivatko he kuulleet seurakunnan järjestämistä perhetapahtumista. Puolet haastateltavista oli kuullut puhuttavan perhetapahtumista, puolet ei.

Seuraavaksi kysyimme, olivatko varhaisnuoret vierailleet perhetapahtumissa. Kysymys osoittui ainoastaan niille varhaisnuorille, jotka olivat kuulleet perhetapahtumista aiemmin. Eräs haastateltava oli vierailut perhetapahtumissa viisi kertaa ja toinen kertoi osallistuneensa neljään eri perhetapahtumaan. Kolmas tapahtumista kuullut ei muistanut oliko osallistunut seurakunnan perhetapahtumiin vai ei. Haastatellut kertoivat lukeneensa perhetapahtumista mainostauluista lähellä Viikin kirkkoa sekä kuulleensa tapahtumista kerhon ohjaajilta. Kaksi haastateltavaa kertoi kuulleensa tapahtumista vanhemmiltaan, jotka olivat lukee neet tapahtumasta Facebookista.

Kaikki kolme haastateltavaa kertoi osallistuneensa perhetapahtumiin yhdessä perheen kanssa. Yksi haastateltava kertoi osallistuvansa perheen lisäksi tapahtumiin myös serkkujensa kanssa.

Siirryimme keskustelemaan siitä, mitä varhaisnuoret tykkäävät tehdä vapaa-ajallaan. Jokainen haastattelun pojista kertoi viettävänsä aikaa mielellään ulkona kavereidensa kanssa. Yksi pojista mainitsi myös PlayStationin pelaamisen mieleiseksi vapaa-ajan puuhaksi. Lisäksi parkouraaminen herätti pojissa innostusta. Kaksi tyttöä kertoi viihtyvänsä ulkona kavereiden kanssa. Yksi tytöistä mainitsi kaupoissa kiertelyn mukavaksi vapaa-ajan aktiviteetiksi.

Kysyimme haastateltavilta, oliko heidän listaamissaan asioissa sellaisia, joita he tekisivät mielellään myös seurakunnan perhetapahtumissa. Varhaisnuorten oli haastavaa keksiä kysymykseen vastausta, mutta yksi haastattelun tytöistä mainitsi, että sellainen tekeminen, jota voisi tehdä yhdessä koko perheen kanssa, olisi mieluisaa.

Seuraavaksi kysyimme, että jos haastateltavat ovat ulkona, niin missä siellä he viettävät mielellään aikaa. Haastateltavat kertoivat viettävänsä paljon aikaa kavereiden kanssa Viikissä ja sen lähialueilla, kuten Itäkeskuksessa. Eräs haasta-

teltava kertoi viettävänsä mielellään aikaa alueen koirapuistossa ystäviensä kanssa. Varhaisnuoret kertoivat myös viihtyvänsä joko kotona tai kavereiden luona ja muutama heistä kertoi käyneensä satunnaisesti myös nuorisotaloilla.

Lopuksi pääsimme kartoituksemme kannalta oleellisimpiin kysymyksiin. Kysyimme varhaisnuorilta, mitä seurakunnan perhetapahtumissa tulisi olla, jotta he viihtyisivät niissä. Tähän kysymykseen varhaisnuorilla oli useita ideoita. Tekemisen maksuttomuus nousi tärkeäksi asiaksi. Jokainen varhaisnuori toivoi tapahtumiin enemmän eläimiä. Varhaisnuorten toivomia eläimiä olivat koirat, hevoset, lampaat ja pieneläimet. Yksi haastateltava ehdotti, että olisi hienoa, jos perhetapahtumassa voisi olla lemmikkipäivä, johon jokainen halukas voisi ottaa oman lemmikin mukaan.

Muita ehdotuksia olivat trampoliini, traktorijelu ja iso pomppulinna. Kolme haastateltavista ehdotti kauneudenhoitoon liittyvää pajaa, jossa voisi olla esimerkiksi kynsien lakkausta. Myös yhdessä leipominen ja ruoanlaitto, kuten hampurilaispaja sai monen haastateltavan äänen.

Jokainen haastateltava, joka oli osallistunut aiempiin seurakunnan perhetapahtumiin, piti eniten tapahtumissa eläimistä. Eräs varhaisnuori kertoi myös, että oli mukavaa, kun oli saanut kiivetä puimureihin. He mainitsivat tapahtumien ainoiksi huonoiksi puoliksi sen, kun eläimet haisivat heidän mielestään pahalta.

Haastatteluissa täytyy ottaa huomioon, että haastateltavat ottivat selkeästi vaikutteita muiden vastauksista. Tämä on ymmärrettävää, kun ottaa huomioon haastateltavien iän ja haastattelutilanteen. Haastatteluvastaukset liittyivät usein siihen, mitä edellinen vastaaja oli jo tuonut esiin, mutta yritimme parhaamme mukaan ohjata haastateltavia vastaamaan kysymyksiin henkilökohtaiselta kannalta.

6.5 Varhaisnuorten kehitysehdotukset

Haastateltavat olivat pääosin hyvin tyytyväisiä seurakunnan järjestämiin perhetapahtumiin eikä tapahtumista löytynyt miltei lainkaan sellaista, mistä he eivät olisi pitäneet. Haastateltavilta löytyi kuitenkin runsaasti ideoita siihen, kuinka seurakunnan perhetapahtumia voisi tulevaisuudessa kehittää siten, että haastattelemamme ikäryhmäkin viihtyisi tapahtumissa paremmin.

Perhetapahtumien maksuttomuuden tärkeys nousi esiin vanhempien haastateltavien ryhmässä. Nuoremmat haastateltavat pitivät erilaisia kilpailuja ja arvontoja tärkeinä tapahtumissa ja he nostivat erilaiset kyky- ja urheilukilpailut hyviksi esimerkeiksi tulevaisuuden tapahtumiin. Molemmissa haastatteluissa ilmeni lasten ja varhaisnuorten innostus ruoanlaittoon ja leivontaan ja he toivoivatkin niiden mahdollista yhdistämistä perhetapahtumien ohjelmaan. Haastateltavat pitivät kovasti eläimistä ja toivoivat tuleviin tapahtumiin enemmän eläimiä. He toivoivat tapahtumiin pieneläinten lisäksi hevosia ja lampaita. Varteenotettavaksi ideaksi nousi erään varhaisnuoren idea lemmikkipäivästä, johon jokainen halukas voisi ottaa mukaan oman lemmikkinsä.

Molempien haastatteluryhmien tytöt ehdottivat kauneudenhoitopajoja, joissa voisi olla esimerkiksi kynsien lakkausta. Vanhempien haastateltavien ryhmässä nostettiin tekemisehdotuksiksi esiin myös trampoliini, suuri pomppulinna ja traktorijelu. Molemmissa ryhmissä perheen kanssa yhdessä tekeminen nousi tapahtumien ytimeen.

6.6 Verkkokysely

Loimme teemahaastattelujen lisäksi varhaisnuorten vanhemmille verkkokyselyn seurakunnan työntekijöiden toiveesta. Tarkoituksena oli saada myös vanhempien ääni kuuluviin kartoituksessa, jotta saisimme varhaisnuorten haastattelujen tueksi lisämateriaalia. Verkkokysely toteutettiin SurveyMonkey- nimisellä kyselypalvelulla.

Laadimme verkkokyselyn huhtikuussa 2018 ja lähetimme sen Malmin seurakunnan kahdelle nuorisotyöntekijälle. He jakoivat verkkokyselyn seurakunnan

Facebook-sivulle. Kyselyssä vastausvaihtoehtoina oli kysymyksestä riippuen kyllä ja ei, kyllä, ei ja en osaa sanoa/ehkä sekä avoin vastaus. Verkkokyselyssä oli seitsemän perhetapahtumiin liittyvää kysymystä. (LIITE4). Saimme kyselyyn kuusi vastausta Malmin seurakunnan alueen lasten huoltajilta. Kyselylinkin näki Facebook-sivulla 460 ihmistä.

Verkkokyselyn ensimmäinen kysymys oli, ovatko lasten huoltajat kuulleet, että seurakunta järjestää perhetapahtumia. Kysymyksen vastausvaihtoehtoina oli joko kyllä tai ei. Jokainen vastaajista vastasi kysymykseen kyllä.

Kyllä	Ei
6	0

Kyselyn toinen kysymys koski sitä, ovatko lasten huoltajat osallistuneet seurakunnan perhetapahtumiin. Kysymysvaihtoehtoina oli jälleen kyllä tai ei. Vastaajista neljä kertoi osallistuneensa seurakunnan perhetapahtumiin ja kaksi vastasi, etteivät ole osallistuneet.

Kyllä	Ei
4	2

Kolmas kysymys koski sitä, minkä ikäisiä vastaajien lapset kyselyn täyttöhetkellä olivat. Tässä kysymyksessä vastausvaihtoehtona oli avoin vastaus, johon pystyi itse kirjoittamaan haluamansa vastauksen. Vastaajien lapset olivat iältään 1–20-vuotiaita.

Neljännessä kysymyksessä tiedusteltiin, oliko aiemmissa seurakunnan perhetapahtumissa ollut tarpeeksi mielekästä tekemistä lapsille ja varhaisnuorille. Vastausvaihtoehtona oli kyllä, ei ja en osaa sanoa. Vastaajista neljä vastasi kyllä ja kaksi vastasi en osaa sanoa.

Kyllä	Ei	En osaa sanoa
4	0	2

Kyselyn viides kysymys liittyi siihen, mikä oli ollut vastaajien mielestä parhaiten järjestettyä seurakunnan perhetapahtumassa. Kysymyksen vastausvaihtoehtona oli avoin vastaus, johon vastaaja pystyi itse kirjoittamaan haluamansa vastauksen.

Ensimmäinen vastaaja vastasi virpomavitsojen teon, perjantain perhekahvilat Malmin kirkolla, Valon Messut ja lasten puolen pyhäkouluineen sekä vauvamessun olevan parasta seurakunnan tapahtumissa. Toinen vastaajista kertoi tapahtuman yhteydessä järjestettävän ruokailun olevan mukavinta eikä maksullisuus haitannut häntä. Kolmas vastaaja kertoi, että koko perheen huomioonottaminen on seurakunnan perhetapahtumissa parasta. Neljäs vastaaja taas kirjoitti monipuolisen ohjelman olevan parasta tapahtumien antia.

Kyselyn kuudes kysymys koski sitä, oliko vastaajilla joitain kehittämissuhteita seurakunnan perhetapahtumien järjestäjille. Vastausvaihtoehtona oli avoin vastaus.

Ensimmäinen vastaaja kertoi, että lapsia kiinnostaisivat pomppulinnot. Hän kertoi aikuisena ajattelevansa, että on hyvä, jos myös hengellisyys näkyisi seurakunnan tapahtumissa enemmän. Toinen vastaaja totesi toivovansa enemmän ja rohkeammin hengellistä sisältöä tapahtumiin. Kolmas vastaaja kirjoitti, että osa tehtävistä ja ohjelmanumeroista voisi hyvin olla maksullisia. Tärkeämpää hänen mielestään oli kuitenkin se, että maksuttomistakin toiminnoista saa mielekkään kokonaisuuden. Neljäs vastaaja toivoi lisää perheen yhteisiä retkiä ja leirejä.

Kyselyn seitsemäs ja viimeinen kysymys koski sitä, aikovatko vastaajat osallistua jatkossa seurakunnan perhetapahtumiin. Vastausvaihtoehtoina oli kyllä, ei ja ehkä. Vastaajista neljä vastasi kyllä, yksi vastasi ei ja yksi vastasi ehkä.

Kyllä	Ei	Ehkä
4	1	1

6.7 Verkkokyselyssä nousseet kehitysehdotukset

Verkkokyselyvastausten mukaan lasten ja varhaisnuorten huoltajat olivat tyytyväisiä aiemmin järjestettyihin perhetapahtumiin. Kyselyn kuudesta vastaajasta neljä oli osallistunut seurakunnan perhetapahtumiin. Vastaajien lapset olivat iältään 1–20-vuotiaita ja jokaisella vastaajalla oli vähintään kaksi lasta. Vastaajat olivat pitäneet aiemmissa perhetapahtumissa muun muassa messuista, virpomisvitsojen teosta, mahdollisesta ruokailusta, koko perheen huomioimisesta ja siitä, että tapahtuman ohjelma oli ollut monipuolista.

Kehitysehdotuksiksi kaksi neljästä vastaajista nosti sen, että he toivoivat enemmän hengellistä sisältöä perhetapahtumiin. Pomppulinnan mahdollisuus nousi esiin myös huoltajille tehdyssä kyselyssä. Myös perheen yhteisiä leirejä ja retkiä toivottiin lisää. Yksi vastaajista toi esiin sen, että ei haittaa jos osa perhetapahtumien ohjelmanumeroista olisi maksullisia, kunhan maksuttomistakin tekemisistä saa luotua mielekkään kokonaisuuden lapselle.

Verkkokyselyvastauksista ilmeni, että kuudesta vastaajasta neljä aikoo osallistua vastaisuudessakin seurakunnan perhetapahtumiin. Yksi vastaaja vastasi, ettei aio osallistua tulevaisuudessakaan perhetapahtumiin ja yksi ei osannut vielä sanoa. Tässä on mielestämme tärkeä kehitysmahdollisuus; kuinka saataisiin osallistumaan perhetapahtumiin myös sellaiset seurakunnan jäsenet, jotka eivät tällä hetkellä osallistu aktiivisesti seurakunnan toimintaan?

Haastattelut ja verkkokysely osoittivat, että varhaisnuoret ja vanhemmat mieltäivät eri asiat tärkeiksi perhetapahtumissa. Vanhempien vastauksissa ilmeni, että aikuiset toivoisivat tapahtumiin myös hengellisyyttä. Tämä ei käynyt ilmi varhaisnuorten haastatteluissa. Yhtäläisyyksiäkin löytyi, esimerkiksi pomppulinnaa toivottiin tapahtumiin sekä vanhempien että lasten toiveesta.

7 POHDINTA JA ARVIOINTI

7.1 Työn tavoitteen toteutumisen arviointi

Opinnäytetyömme tavoitteena oli kehittää Malmin seurakunnan perhetapahtumia siten, että varhaisnuoret viihtyisivät niissä paremmin. Haastattelimme varhaisnuoria saadaksemme vastauksia tähän. Tapahtumia ei ole mahdollista kehittää ilman lasten kuulemista. Tavoitteena olikin saada varhaisnuorten ääni kuuluviin ja tässä koemme onnistuneemme.

Haastattelimme 11 varhaisnuorta seurakunnan kahdessa eri kerhossa. Olemme tyytyväisiä haastattelujen määrään ja 11 varhaisnuoren ääni saatiin kuuluviin. Mikäli haastateltavia olisi ollut enemmän, olisi opinnäytetyömme pidentynyt huomattavasti. Saamiemme haastattelujen kautta työmme pysyi hyvissä mitoissa ja saadut vastaukset olivat monipuolisia. Monipuolisuutta lisäsi se, että haastatellut olivat eri-ikäisiä varhaisnuoria.

Haastattelujen ongelmakohtana voidaan katsoa olevan se, että haastattelut toteutettiin samassa ympäristössä, seurakunnan kerhoissa. Haastatteluaineisto olisi ollut kenties laajempi, jos haastattelut olisi toteutettu myös seurakunnan toiminnan ulkopuolella. Varhaisnuoria olisi mahdollista haastatella esimerkiksi koulujen kautta, jolloin saataisiin myös muiden kuin jo seurakunnan toiminnassa mukana olevien lasten äänet esiin. Toisaalta seurakunnan kerhoissa käy myös hyvin erilaisia lähtökohtia omaavia varhaisnuoria. Osa on saanut selkeästi kristillisen kasvatuksen, kun taas toisilla ei välttämättä ole minkäänlaista yhteyttä kirkkoon. Kerhoissa pääroolissa on kavereiden kanssa yhdessä tekeminen ja kerhoihin voivat osallistua myös kirkkoon kuulumattomat lapset. Tutkimusta olisi kuitenkin mahdollista jatkaa ja laajentaa myös seurakunnan ulkopuolelle.

Perhetapahtumien kehittäminen on Malmin seurakunnan työntekijöiden vastuulla, mutta toivomme tämän opinnäytetyön antavan heille tietoa siitä, millaista toimintaa varhaisnuoret kaipaavat perhetapahtumiin. Olemme tyytyväisiä haas-

tattelujen kulkuun ja niistä kertyneeseen aineistoon. Pyrimme koostamaan haastattelujen tiedon selkeästi työhömmä, jotta sitä olisi mahdollisimman helppo hyödyntää seurakunnan kehittämistyössä.

7.2 Eettisyyden ja luotettavuuden tarkastelu

Opinnäytetyö on valmistunut eettiset normit huomioon ottaen. Haastatteluissa ei mainita haastateltavien nimiä eikä mainita tai käsitellä heistä sellaisia tietoja, joista heidät voisi tunnistaa. Koko opinnäytetyötämme ovat ohjanneet rehellisyys, huolellisuus ja tarkkuus. Olemme noudattaneet eettisesti kestäviä tiedonhankinta-, tutkimus- ja arviointimenetelmiä sekä avoimuutta. Olemme kunnioittaneet muiden tekemää työtä ja viitanneet aiempiin julkaisuihin asianmukaisesti.

Opinnäytteen eettisyydestä kertoo tutkimuslupien hakeminen ja saaminen. Haimme tutkimuslupaa aluksi Malmin seurakunnan kirkkoherralta, sillä haastattelut suoritettiin seurakunnan kerhoissa. Lupaa hakiessa toimitimme kirkkoherralta tutkimussuunnitelman. Luvan saatuaamme valmistelimme lupalomakkeen varhaisnuorten vanhemmille. Lupapyyhnot toimitettiin kerholaisten vanhemmille kerho-ohjaajien toimesta ja lupalaput palautettiin meille opinnäytetyön tekijöille kerhon yhteydessä. Ennen haastatteluja kävimme huolellisesti läpi yhdessä kerho-ohjaajien kanssa haastatteluluvan saaneet lapset ja teimme haastattelun ainoastaan heidän kanssaan. Tutkimuslupaa ei pyydetty ainoastaan varhaisnuorten vanhemmilta, vaan myös lapsilta itseltään. Kenenkään ei ollut pakko osallistua haastatteluun, vaikka vanhempi olisi lupalomakkeen allekirjoittanut. Lupien hakemisen aikana olimme yhteydessä Diakonia-ammattikorkeakoulun opinnäytetyötä ohjaaviin opettajiin, jotta varmistuimme siitä, kuinka lupien hakeminen etenee.

Toteutimme varhaisnuorten vanhemmille verkkokyselyn. Tämän yhteydessä ei pyydetty henkilötietoja, vaan pyydettiin ainoastaan vastaamaan perhetapahtumien kehittämistä koskeviin kysymyksiin. Vastaajien tunnistettavuus ja luottamuksellisuus oli huomioitu kyselyä valmistellessa.

7.3 Ammatillinen kasvu

Varhaisnuoret ovat merkittävä, mutta hieman syrjään jäävä ryhmä seurakunnissa. Heidän tarpeitaan voi olla haastavaa huomioida sen vuoksi, että ikäryhmän kiinnostuksen kohteet vaihtelevat suuresti. Varhaisnuoret ovat laaja ikäryhmä, johon kuuluu lapsiksi itseään mieltäviä, mutta myös jo selvästi nuoria. Seurakunnissa on yleisesti ottaen lapsille tai nuorille suunnattua toimintaa, muttei niinkään varhaisnuorille. Malmin seurakunta on suuri laajuudeltaan, mutta myös työntekijämäärältään, joten varhaisnuoret on huomioitu seurakunnassa suhteellisen hyvin. Näin ei kuitenkaan ole kaikissa Suomen evankelisluterilaisen kirkon seurakunnissa, sillä esimerkiksi pienemmissä seurakunnissa ei välttämättä ole resursseja tarpeeksi monipuoliseen työhön.

Diakoniatyöllä olisi paljon annettavaa varhaisnuorisotyölle, koska diakoniatyön keskiöön kuuluu kohtaaminen. Diakonian tehtävänä on etsiä ja lieventää ihmisten hätää, sekä auttaa haastavassa elämäntilanteessa olevia. Seurakunnissa työntekijäryhmät ovat pitkälti lokeroituneet omiin työaloihinsa, mikä ei tue moniammatillista työskentelyä. Malmin seurakunnassa toteutui vuonna 2017 organisaatiomuutos, jossa esimerkiksi työalojen lokeroitumiseen pyrittiin puuttumaan. Seurakunnissa on monenlaista osaamista eri aloilla, joten olisi kirkon tulevaisuuden kannalta järkevää, etteivät työalat olisi toisista erillään. Osaamisen jakaminen ja työalojen yhteistyö tulee olemaan keskiössä tulevina vuosina.

Varhaisnuorisotyöstä vastaavat seurakunnissa kirkon nuorisotyönohjaajat, mutta laajeneva yhteistyö esimerkiksi diakoniatyöntekijöiden kanssa olisi suotavaa. Varhaisnuorten kanssa työskenneltäessä kohtaaminen on erittäin tärkeää ja tätä kohtaamista diakonialla olisi mahdollista olla tukemassa. Diakoniatyöntekijöiden olisi hyvä olla mukana perhetapahtumissa, jotta perheille olisi tarjolla tukea, mikäli he sitä kokevat tarvitsevansa. Diakoniatyössä puhutaan lapsidiakoniasta, mitä olisi mahdollista tuoda esiin myös varhaisnuorten kanssa työskenneltäessä. Lapsidiakoniassa on kysymys ennen kaikkea ehkäisevästä työstä. Sillä on neljä perusperiaatetta, jotka ovat lapsilähtöisyys, ennakoiminen ja var-

hainen puuttuminen, matala kynnyks ja turvallinen arki. Lapsidiakonian tavoitteena on nähdä lapsi, kuulla häntä ja luoda turvallisuuden tunnetta.

Intensiivisen opinnäytetyöprosessin aikana olemme oppineet uutta seurakunnista organisaatioina. Kumpikaan meistä ei ole ollut seurakunnan toiminnassa aktiivisesti mukana. Kokemuksemme seurakuntatyöstä painottuu lähinnä diakoniatyön harjoitteluun. Koemme, että taustoistamme oli hyötyä opinnäytetyötä tehdessä. Suhtaudumme kriittisemmin valmiisiin toimintamalleihin, koska katsoimme asioita kirkon seinien ulkopuolelta.

Diakoniatyön kompetensseihin kuuluu muun muassa kristillisen ihmiskäsityksen ja lähimmäisenrakkauteen perustuvan ihmisarvon kunnioittaminen ja yksilöiden itsemääräämisoikeuden puolustaminen. Sosiaalialan kompetensseissa mainitaan, että ammattilaisen on osattava asettua yhteiskunnalliselta asemaltaan haavoittuvassa asemassa olevien yksilöiden ja ryhmien puolelle. Nämä molemmat näkyvät opinnäytetyössämme, jossa toimimme kirkossa helposti sivuun jäävän ryhmän, varhaisnuorten, äänen kuuluviin.

Lisäksi sosiaalialan kompetensseissa todetaan, että ammattilaisen tulee toimia tutkimus- ja kehittämistyössä eettisten periaatteiden ja ohjeiden mukaisesti. Tämä toteutui työssämme. Tuotimme ja arvioimme tietoa hyvinvoinnin edistämiseksi.

Keskinäinen yhteistyömme sujui koko opinnäytetyöprosessin ajan erinomaisesti. Kävimme reflektivoivaa keskustelua koko prosessin ajan sekä kannustinme toisiamme pyrkimään entistä parempaan lopputulokseen, toinen toistamme tukien. Työmäärä jakautui luonnollisesti tasan ja pääsimme molemmat hyödyntämään omia vahvuuksiamme, sekä kehittämään itseämme niin opiskelijoina kuin tulevinä ammattilaisinakin.

Näin jälkikäteen ajateltuna koemme, että olisi ollut hyvä laatia verkkokysely valmiiksi ennen haastatteluja, jotta olisimme voineet jakaa kyselylinkkiä myös kerhon ohjaajille haastattelujen yhteydessä. Näin ollen olisimme saaneet verkkokyselyyn ehkä enemmän vastauksia.

LÄHTEET

- Aaltonen, M., Ojanen, T., Vihunen, R. & Vilen, M. (2003). *Nuoren aika*. Porvoo: WSOY.
- Cacciatero, R. (2010). Lapsi ja perhe. Teoksessa E. Jokela & H. Pruuki (toim.), *Jo iso, vielä pieni*. Helsinki: Lasten Keskus.
- Hakkarainen, K. & Vappula, K. (2015). *Mikä ikä?: 10–14-vuotiaat seurakuntalaisina*. Helsinki: Lasten Keskus.
- Hirsjärvi, S., Remes, P. & Sajavaara, P. (2013) *Tutki ja kirjoita*. Helsinki: Tammi.
- Jansa, K. (2010). Varhaisnuorisotyö seurakunnassa. Teoksessa E. Jokela & H. Pruuki (toim.), *Jo iso, vielä pieni*. Helsinki: Lasten Keskus.
- Juujärvi, S., Myyry, L. & Pessa, K. (2007). *Eettinen herkkyyden ammatillisessa toiminnassa*. Helsinki: Tammi.
- Keskinen, V. & Nyholm, S. (2012). *Nuoret Helsingissä 2011: vapaalla, koulussa, vaikuttamassa*. Helsinki: Tilastokeskus.
- Kinnunen, U. & Mauno, S. (2002). Työ ja perhe-elämä vanhempien ja lasten näkökulmasta. Teoksessa A. Rönkä & U. Kinnunen (toim.), *Perhe ja vanhemmuus: suomalainen perhe-elämä ja sen tukeminen*. Jyväskylä: PS-Kustannus.
- Kronqvist, E. & Pulkkinen, M. (2007). *Kehityspykologia*. Helsinki: WSOY.
- Kukkasniemi E. & Kukkasniemi, M. (2010). Harrastava lapsi. Teoksessa E. Jokela & H. Pruuki (toim.), *Jo iso, vielä pieni*. Helsinki: Lasten Keskus.
- Kvalitatiivinen tutkimus. Saatavilla 13.6.2018
https://www.stat.fi/meta/kas/kvalit_tutkimus.html
- Kylmä, J. & Juvakka, T. (2007) *Laadullinen terveystutkimus*. Helsinki: Edita.
- Lapsi- ja perhepalveluiden muutosohjelma. Saatavilla 15.10.2018. -
<http://sakasti.evl.fi/sakasti.nsf/sp?Open&cid=Content219BE7>
- Lapsivaikutusten arviointi LAVA. Saatavilla 15.10.2018.
<http://sakasti.evl.fi/sakasti.nsf/sp?Open&cid=Content46688F>

Malmin seurakunnan toimintakertomus 2017. Saatavilla 2.9.2018

https://www.helsinginseurakunnat.fi/material/attachments/qNrNQepVf/vuosikertomus_2017.pdf

Mattila, K. (2003). *Lapsidiakonian käsikirja*. Jyväskylä: Sininauhaliitto.

Mattila, K. (2011). *Lapsen vahvistava kohtaaminen*. Juva: PS-Kustannus.

Nurmi, J., Ahonen, T., Lyytinen, H., Lyytinen, P., Pulkkinen, L. & Ruoppala, I.

(2015). *Ihmisen psykologinen kehitys*. Juva: PS-Kustannus.

Nurmiranta, H., Leppämäki, P. & Horppu, S. (2009). *Kehityopsykologiaa lapsuudesta vanhuuteen*. Helsinki: Kirjapaja.

Perhe, Tilastokeskus. Saatavilla 1.11.2018.

<https://www.stat.fi/meta/kas/perhe.html>

Pessi, A. & Pöyhönen, P. (2010). Yksilön, perheen ja kirkon yhteiskunnalliset muutoslinjat – valintojen ja rakkauden hurma. Teoksessa A. Pessi & H. Grönlund (toim.), *Perhe, parisuhde ja kirkko – lähikuvia leikkauspiintoihin*. Helsinki: Käytännöllisen teologian laitoksen vuosikirja 2009.

Pietilä, H. (1997). Varhaisnuorisotyön erityispiirteitä. Teoksessa L. Luukkonen (toim.), *Nollasta neljääntoista: käsikirja seurakuntien lapsi- ja varhaisnuorisotyöhön*. Jyväskylä: Lasten Keskus.

Pulkkinen, L. (2002). Koti, koulu ja yksityinen elämänpiiri hyvän elämän ankkureina. Teoksessa A. Rönkä & U. Kinnunen (toim.), *Perhe ja vanhemmuus: suomalainen perhe-elämä ja sen tukeminen*. Jyväskylä: PS-Kustannus.

Ruusuvuori, J., Nikander, P. & Hyvärinen, M. (toim.) 2010. *Haastattelun analyysi*. Tampere: Vastapaino.

Rönkkö, L. & Rytönen, T. (2010). *Monisäikeinen perhetyö*. Helsinki: WSOY.

Rönkä, A., Viheräkoski, J., Lintsilä, R. & Poikkeus, A. (2002). Nuoret ja vanhemmat perhesuhteiden muutoksessa. Teoksessa A. Rönkä & U. Kinnunen (toim.), *Perhe ja vanhemmuus: suomalainen perhe-elämä ja sen tukeminen*. Jyväskylä: PS-Kustannus.

Taskinen, S. (1997). Lapsi perheessä, suvussa, yhteiskunnassa. Teoksessa L. Luukkonen (toim.), *Nollasta neljääntoista: käsikirja seurakuntien lapsi- ja varhaisnuorisotyöhön*. Jyväskylä: Lasten Keskus.

Tytöt ja pojat seurakuntalaisina. Saatavilla 15.5.2018

[http://sakasti.evl.fi/sakasti.nsf/0/5E6F32D8B80CB424C2257AB6003A4314/\\$FILE/Tytotjapojat.pdf](http://sakasti.evl.fi/sakasti.nsf/0/5E6F32D8B80CB424C2257AB6003A4314/$FILE/Tytotjapojat.pdf)

Vilen, M., Vihunen, R., Vartiainen, J., Siven, T., Neuvonen, S. & Kurhinen, A.

(2013). *Lapsuus: erityinen elämänvaihe*. Helsinki: Sanoma Pro.

Yeung, A. (2002). Nuorten osallisuus vapaaehtoistoiminnassa ja seurakunnassa. Teoksessa A. Gretscher (toim.), *Lapset, nuoret ja aikuiset toimijoina: artikkeleita osallisuudesta*. Helsinki: Suomen kuntaliitto.

Yhteistä aikaa etsimässä. Saatavilla 6.9.2018

<http://vaestoliitto-fi->

bin.directo.fi/@Bin/e068a3ca0d06751b81c6aa8585e482c7/1536239379/application/pdf/4660236/Yhteistä%20aikaa%20etsimässä.pdf

LIITE 1 Haastattelukysymykset

1. Minkä ikäinen olet?
  2. Kuinka kauan olet ollut kyseisessä kerhossa ja oletko ollut aiemmin jossain toisessa seurakunnan kerhossa?
  3. Mikä kerhossa on parasta?
  4. Ketä perheeseesi kuuluu?
  5. Onko sinulla perheesi kanssa yhteisiä harrastuksia?
  6. Mitä haluaisit tehdä perheesi kanssa?
  7. Oletko kuullut, että seurakuntasi järjestää perhetapahtumia?
  8. Oletko osallistunut seurakunnan perhetapahtumiin?
  9. Kenen kanssa olit tapahtumassa?
  10. Mitä tykkäät tehdä vapaa-ajalla?
  11. Oliko vapaa-ajan tekemislistassa jotain sellaista, jota haluaisit tehdä seurakunnan perhetapahtumassa?
  12. Missä tiloissa viihdyt eniten?
  13. Mitä sellaista haluaisit päästä kokemaan, mitä et ole vielä päässyt?
  14. Mitä seurakunnan perhetapahtumissa tulisi olla, jotta viihtyisit siellä?
  15. Mistä et pitänyt seurakunnan perhetapahtumassa?

LIITE 2 Haastattelulupahakemus

HYVÄT KERHOLAISTEN VANHEMMAT

Olemme kaksi Diakonia-ammattikorkeakoulun sosionomi-diakoni-opiskelijaa ja olemme tekemässä opinnäytetyötä Malmin seurakunnalle. Opinnäytetyössämme pyrimme saamaan lasten äänen kuuluviin. Tarkoituksenamme on selvittää mitä lapset toivoisivat seurakunnan perhetapahtumilta ja miten voisimme niitä kehittää. Kysymyksillä selvitämme mistä lapset ovat kiinnostuneita erilaisissa tapahtumissa. Haluaisimme haastatella lastanne opinnäytetyöhömmä liittyen. Haastattelu toteutetaan teemahaastatteluna, jossa esitämme pienelle lapsiryhmälle kysymyksiä. Ryhmissä on noin 3-6 lasta. Haastattelu aika järjestetään luontevasti kerhokerran yhteyteen niin että haastattelusta koituu mahdollisimman vähän vaivaa.

Tulemme käsittelemään kaiken saadun tiedon luottamuksellisena ja siten, että kukaan lapsista ei ole tunnistettavissa lopullisesta tutkimusraportista. Haastattelut äänitetään, mutta ainoastaan opinnäytetyöprosessia varten. Lapsia ei kuvata. Toivoisimme haastatteluluvan antamista, jotta lapset saisivat entistä parempia elämyksiä tuleviin perhetapahtumiin. Pyydämme palauttamaan tämän paperin seuraavalle kerhokerralle, mikäli annatte luvan lapsenne haastatteluun. Jos teillä on kysyttävää haastatteluun liittyen, ottakaa rohkeasti yhteyttä.

Kevätterveisin,

Linda Lempiö & Jannika Mertanen

linda.lempio@student.diak.fi

jannika.mertanen@student.diak.fi

Annan suostumuksen lapseni haastatteluun opinnäytetyötä varten

Allekirjoitus

LIITE 3 Tutkimuslupahakemus

Tutkimuslupahakemus Malmin seurakunnan kasvatuksen johtajalle Minna Karakselle

Olemme Diakonia-ammattikorkeakoulun sosionomi-diakoni-opiskelijoita. Olemme tekemässä opinnäytetyötä Malmin seurakunnalle. Opinnäytetyössämme etsimme vastauksia siihen, miten seurakunnan perhetapahtumia voisi kehittää siten, että ne kutsuisivat varhaisnuoria paremmin.

Haemme lupaa tehdä opinnäytetyöhön liittyviä haastatteluja Malmin seurakunnan varhaisnuorten kerhoissa. Tarkoituksemme on haastatella 11-13-vuotiaita nuoria. Haastattelut toteutetaan teemahaastatteluina ja niitä tekisimme noin kahdessa tai kolmessa eri kerhoryhmässä. Toteutamme haastattelut huhtitoukokuun aikana. Varsinainen opinnäytetyömme valmistuu syksyn 2018 aikana.

Pyydämme lupaa tehdä teemahaastattelut varhaisnuorten kerhoissa.

Ystävällisin terveisin,

Linda Lempio ja Jannika Mertanen

linda.lempio@student.diak.fi

jannika.mertanen@student.diak.fi

LIITE 4 Verkkokysely vanhemmille

Verkkokysely vanhemmille

<https://fi.surveymonkey.com/r/KGDNZX3>

1. Oletko kuullut, että seurakuntasi järjestää perhetapahtumia?
  - Kyllä
  - Ei
2. Oletko osallistunut seurakunnan järjestämiin perhetapahtumiin?
  - Kyllä
  - Ei
3. Minkä ikäisiä lapsesi ovat?
4. Onko tapahtumissa ollut tarpeeksi mielekästä tekemistä lapsillesi?
  - Kyllä
  - Ei
  - En osaa sanoa
5. Mikä on mielestäsi ollut parhaiten järjestettyä tapahtumissa?
6. Onko sinulla kehitysehdotuksia seurakunnan perhetapahtumien järjestäjille?
7. Aiotko osallistua tapahtumiin jatkossa?
  - Kyllä
  - Ei
  - Ehkä